

МУЗА

літературно-мистецька газета
"МІСТ", СБ УКМА
ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1994, № 3

фр. Моему.
Хай серце споглядає
вперед до світла
Моготів...
Вірш Васи
Гулабів
14.04.94

24 травня древні стіни Конгреаційної зали староакадемічного корпусу сповнилися чаруючим, проникливим співом. Співала Ніна Матвієнко разом з ансамблем "Київська камерата". Вперше її вітала Академія; зустріч з нею очікували вже давно і з великим нетерпінням.

Відому людину: поета, співака, актора - переважна більшість людей сприймає так, як бачать її у творах, на сцені, тощо. Але ж крім зовнішнього існує також внутрішній світ, проникнути в який під силу не кожному. Та й не кожен митець спроможний з'явитися перед людьми так, щоб від нього не віяло нещирістю, награністю. Але це зовсім не притаманне нашій гості - Ніні Митрофанівні. На сцені вона така ж, як у житті, безліччю тонких, найнепомітніших, але на диво міцних ниточок пов'язана з великим духовним надбанням нашого народу - народною піснею. Для співачки пісня - це одна з найпрекрасніших згадок про дитинство, це голос її матері, що звучав у хвилини радості й смутку. Пісня - це все її життя.

Що ж ще можна сказати про Ніну Матвієнко? Сильна, оригінальна особистість, яка не спиняється перед труднощами нелегкого митецького життя, сповненого найнеочікуваніших несподіванок... Гарна донька, любляча, ніжна мати, дружина. Якою і повинна бути справжня українка, дочка своєї многостраждальної землі. Та й не потрібно промовляти багато різних слів, бо Ніна Матвієнко така, яка вона є, якою вона дарує себе та свій спів людям.

Оксана Місяйло.

30 травня Студентська Вітальня Мистецтво має сенс, якщо воно правдивіше за провела зустріч з Володимиром дійсність.
Голобородьком.

Відомий сатирик, дуже полюбляє афоризми, мотивуючи це тим, що "афоризм має перевагу над романом: його дочитують до кінця!" Один з авторів збірників афоризмів "Самовархайтен" (Берлін, 1982), "Шеговити істини: Хумор Іронія Каламбури Сатира" (Софія, 1985). Лауреат афористичного конкурсу "Літературної газети". За свою літературну і громадську діяльність у брежнєвсько-андроповські часи зазнав переслідувань, змушений жити за межами України.

Щоб погані твори стали кращими, їх треба талановито перекласти іншою мовою.

Не пиши геніально! Що ти, кращий за інших? Дехто з великих повністю перейшов у бронзу. Істину не вбити, бо вона відносна.

Культ особи - це коли всі шанують один одного.

Надійний друг той, у кого немає змоги покинути тебе в біді.

Педагогом може бути лише той, кого вже не можна перевиховати.

САНСАРА .

Георгий Ходзицкий. Черкассы.
Художник, музыкант, поэт ...

Раскручу я сансару ветрами тревог
И старательно саван одену.
Я, разутый, растаю в тумане дорог,
Оставляя житейскую сцену.

Я войду в царство смерти - Аида приют,
Где навстречу протянут мне руки.
Тени мертвых на блюде мне яд подадут
И вино из тоски и разлуки.

Буду молча ступать средь разбитых сердец,
Спотыкаясь о судьбы чужие.
И чело мое смертника скрасит венец,
И власа, словно иней, седые.

Я засыплю свой череп сгоревшей листвою,
Затолкаю золою глазницы,
Оставляя за жизни последней чертой
Все награды и все амуниции.

Мудрецы, где ваш ум?— вы лежите в пыли.
О, монархи, где спесь вашу дели?
Вашу славу и ум растоптали в грязи...
Вместо мантий землей вас одели.

Говорят, что любовь будто смерти сильней,
Но над смертью, увы, ты не властна.
Не отстрочит ни дня срок отпущенный мне
Смерть, смеясь над любовью несчастной.

Я люблю тебя, жизнь, но не стану рыдать
И молить приговор свой отстрочить.
Нет, не стану пред бездною смерти дрожать
Гордо голову вскинув пророче —
Растворюсь в бездне ночи...

Нет, не буду я ждать этот вечный покой,
Словно трюмы, я вены раскрою
И заполню их мертвой холодной слюдой,
Что звалась как-то кровью людскою.

Перестанет сансара под пульсом дрожать,
Рухнет ось и подпорки гнилые.
Под сансарой я мраморный буду лежать,
Вспоминая года молодые.

1989

SANSARA

Translated by Kira Pecherskaya
first- year student of the faculty of Humanities

I will turn my sansara by fellings & winds,
Dress on shroud & go away.
Behind leaving my troubles & leaving life scene,
I will go on my way & pray.

I will enter Pluto's kingdom - the kingdom of death
And the shadows will give me some wine.
The wine stopping all fellings I'll drink from deads' hands,
Poison drink & the corpse I'll become.

I will go on way my on broken hearts
Stumbling over fortunes & lives.
Forehead my will be covered with crown of corpse
And grey-haired I'll be. That's life's price.

I will cover my cranium with layer of leaves
Leaving life as it is - let it be.
I will fill my eye-sockets with ashy & rot
To forget all rewards & be free.

Oh, wise man, where's your mind,
you are laying, you are dead.
Kings & leaders, I thought you had pride.
Fame your famous & mind in the slush were spread,
Dressed with ground & buried with laugh.

I was told that love forces could fight what does death,
But I know, they can not do this.
I must die in the time that love can not replace -
She is dirty laughed by the decease.

I'll not torment myself for the broken life,
Try to pray for my sentence replaced.
I remember that struggle, that terrible fight
Which began friendly enemy - death.

I will not send to God prayers for paradise -
Open veins & the blood will have freedom.
Blood will turn into cold black mica & glide
And will cover the world which is bleeding.

The sansara'll stop moving & fall on the earth,
Pin will fall & destroy in a twinkling.
Under that dead sansara the body of marmour
Will remember the years of living.

1993

Спомин про тебе душу мою тривожить,

Сотні думок танцюють, наче сніжинок рій...

Чи ж я тебе кохаю? Досі збагнути не можу,

Згадую, мучусь, караюсь - все дарма, ти - не мій.

Наші дороги - різні, тільки лиш раз зійшлися,

Але разом не зплелися, тануть в далекій млі...

Знаю: мене забудеш, наче вдилюпився,
Але палючий спомин лишитьсь в моім житті.

* * * * *

Останній похорон. Останньої любові...

В могилу вкину вбиті почуття,

Плекатиму зневіри: злі, жорстокі -

Богів могутніх нашого життя.

Поставлю хрест. Залізний чи камінний,-

Померлому, здається, все одно,

І тільки епітафії не лишу:

Навіщо знать комусь, що тут воно,

Те почуття... Божественне, величне

І водночас - простеньке і мале.

Живим його, здавалось, світ не вмістить,

Та рівним серцю стане, як помер.

* * * * *

Я не можу забути, не можу спалити,

І убити не можу, і ні одурити,

Розіп'яти не можу, розчленити, роздерти

Мрію-пісню про тебе, і лише разом з смертю

Проклену і забуду, розвію по вітру

Те кохання, ту пристрасть,

Що була мені світлом цілого життя...

* * * * *

Як хочеться мені тебе побачить,

Як хочеться тебе не зустрічат.

Давно вже остогидло тільки ждати,

І як хотілося б ще довго-довго ждати.

Я зустрічі з тобою не бажаю,

Та щоб зустрітися - усе-усе зроблю,

Бо зранку я лише тебе кохаю,

Вдень - ненавиджу, ввечір - знов люблю.

* * * * *

Важко забути перше кохання,

Перше кохання, перше зітхання,

І першу радість, і першу квітку,

І незабутню вечірню зірку.

Та все минає - не повертає,

Ще раз повториться зустріч у гаї,

Але не буде такої ж квітки,

Такого ж слова, такої ж зірки.

* * * * *

В твоїх очах - безмежна олибочка...

Небеса чи морська? А може, з бірюзи.

Поклянеш - розкривається така далечнь,

Що крок ступить зякаєшся - боїшся заблудит.

Ці очі незабутні вітерцем легким

Летіли по обличчю, по волосся, грудях,

І обіймав мене ти поглядом своїм

Так ніжно, що цього ніколи не забуду

Забути все. Здійснила вибір я.

Життя чи смерть? Я вибрала останнє,

Бо ж краще вже полинуть в небуття,

Чим умирати на кожному світанні,

Чим плакати, тужити уночі,

Чим мучитись і нудить білим світом...

Забути все, і пам'ятник в душі

Лише колись обвіє спомин вітром.

Спокійно жити, без переживань,

Без хвилювання, туги, без любові...

Гуля навколо весняний розмай,

У серці - палаци зими казкові.

Поперед моїх очей - вогнище

В якому згорає моє серце

Воно горить вже давно

І зараз схоже на вуглинку

Якою дитина малює

Клади на асфальті

Щоб гратись

Я теж граюся

Дивлячись на цей вогонь

Грію біля нього замерзлі руки

І ту холодну каменюку

Яка тепер в моїх грудях

І серце моє вже не відчуває

Нічого

Ні болю

Ні горя

Ні гарячих сліз

Чих?...

Леготом вітру, шелестом хвилі,

Дотиком ніжним ранішніх трав.

Холодом, свіжістю туманів сизих,

Прозорим блиском росяних бар.

Місяця світлом, променем сонця,

Величчю космосу, теплом землі

І невимовним чудом таємним

Були і губи, і руки твої.

О. Б.

Двадцять друге число,
Двадцять п'ята Весна;
Чверть століття - розквіт і сила,
Кавові очі сміються весело,
Дивлячись на свого сина.

2

Березень місяць гріє теплом:
Легкість, спокій, і сонце
Переливає чорним крилом
В очах і волоссі, коло віконця.

3

Ой очі лагідні, очі ласкаві,
Мене Ви доведете до божевілля,
Ой не вдвайтеся Ви до забави,
Коли я дивлюсь в Вас
В хвилини дозвілля!

4

Кохання - блукання у п'тьмах душі,
Але ж його несуть птахи молодії,
Що в моїх думках сягають межі,
Що в моїм серці народжують мрії.

5

Музика пісні, що зветься Весною,
Полине, і буде між мною й тобою,
Музика голосу в'язко-солодкого
Доводить мене до кохання глибокого.

6

Тому ж-бо ти Жінка - свята насолода,
Ніколи не в'яне хай твоя врода,
Хай зігріває і душі й серця,
І в молодого, і в діда-старця.

7

Цей день - твоя власність, щастя за себе,
І за майбутнім: за сина, за Небо,
Що тобі дарувало яскраве життя,
Що ніколи не має піти в небуття,
Тому, що ти маєш найсправжніших друзів,
Які тебе люблять, цінують;
Ніколи до них завітаються музи -
І написати неможна, все ж - мусять.

8

Один із них - хлопець такий собі, ширший
Бажає тобі і кохання і миру,
Бажає, щоб була ти завжди такою,
Яку він побачив під хвилей морською:
Як справжню Лесину русалку,
Як справжню німфу, мрію, Мавку.

Дмитро Вовк.

4

Нова сторінка у моїм блокноті
Вірша чекає;
І піснею хотіли б стати ноти,
Та слів немає.

Чи буде краще, може, буде гірше -
Ніхто не знає;
І піснею хотіли б стати вірші,
Та нот немає.

Наталя Науменко

Пісня доріг.

Ми в Бога не просим нічого,
В торбині є хліб і вода.
Ми йдемо: нас кличуть дороги,
У них наше щастя й біда.

По наших слідах пройдуть зливи,
Ми ступим в намети лісів,
Нас небо пригорне дбайливо,
Почуємо поля ми спів.

Прощайте, камінні берлоги,
Де в кожного сонце своє.
Ми йдемо: нас кличуть дороги,
Ми йдемо, вже ранок встає.
Микола Чугаєвський.

* * * * *

Квітень з місячної чаші
П'є вчорашній день,
Та зима не відспівала
Снігових пісень.

Ще над білим-білим цвітом
Закружляє сніг
І простелить перед нами
Плетиво доріг.

Кожна кличе й обіцяє
Гори золоті,
Але щойно встане сонце -
Позникають всі.

І від крижаних сльозинок
Фальші й забуття
Ми зумієм відрізнити
Справжні почуття...

SwAn

Пристрасне слово сатирика

Поза сумнівами - це явище. Поява цієї з'яви являє собою переконливий доказ того, що в надрах УКМА зріє вибух. Вибух творчої потенції. Я наголошую: саме творчої, на відміну від тих гуртожитських вибухів, про які ви тут одразу подумали.

Не все рівнозначне за потугою по таланту в тій вузькій колонці, що вигулькнула в попередньому номері "МУЗИ". Але вірш, надрукований першим, так першим і залишається. Він переконливо доводить морально-психологічний крах народницьких симпатій, загравання з "простою" людиною, що тисли на нашу літературу з легкої руки шестидесятників. Інкогнант гострим пером сатирика викриває позірне прагнення відмитися в звичного до бруду представника так званих "народних мас". Майстерно розставлені часово-просторові координати розкривають перед читачем гірку іронію й справжню ціну прихованого більшовизму.

Спробуймо підрахувати, що означають ці "місяців сем". Слід гадати, це три місяці літні та ще по два весняні й осінні. Іншими словами - від першого квітня до початку листопада. Проникливого читачеві не варто пояснювати глибоко символічне значення цих дат - День сміху й річниця Великої Жовтневої Революції. Готовність митися від смішного до великого - це лиш один крок у процесі осягнення морально-психологічної прірви, в яку ліричний герой падає, навіть не підозрюючи про те.

Виникає закономірне запитання: а що ж від великого до смішного? Фольклорні ремінісценції тут безсумнівні: "скільки там тієї зими?"!!! Отже, що стоїть за цим нібито прагненням чистоти? Звісно, лиш приховати іманентний запах поту, бруду й нечисті. А ще - відмити "органи", зробити вигляд, що нікому не відома та страшна правда про них, від якої стогнали ще так недавно сторінки книжок, полоси газет і шпальти часописів.

Особливу увагу сивобрюхих критиків, як бачимо, викликала мова шедевр. Це не випадково. І важко тут не погодитися з Гр.Сивоконем у тому, що це справжня, рідна, єдино відома мова тієї великої частини нашого народу, яка тільки й знає, що славити революцію та зубоскалити. Своє манкурство вони намагаються оспівати, піднести до рівня яничарства. Поет, мов скіфська баба на високій могилі, стає на перешкоді цим підступним намірам.

Кожному зрозуміло, чому інкогніто. Адже органи не дримають. І хоч зараз від них не так пахне, як то було зовсім недавно, коли вони ще не почали відмиватися, але правди не сховати! Через те інстинкт самозбереження тут цілком зрозумілий. Бо ж іще древні казали: "Incognito ergo sum"

С.Ергосуменко, студент 2 курсу

Філософія БЮРОкрата...Чому людину спустошує...папір?!

Він є - спустошення ...

Його нема - спустошення ...

У пошуках паперу людина здатна жити до ... смерті. Папір став виміром, простором, ... вічністю. Творення на папері паперових людей - вершина паперового айсбергу, що сидить в людських душах.

Папір витримує всілякі тортури й тортує з неменшою насолодою. Це орден схизми й інквізиції... Навіть повітря, як і папір, починає сповнюватися "паперовим" свинцем. Все, що довкола, стає паперовим, еквівалентним паперові, ескізом в руках природи та людини, які є творцями й витвореними з паперу як з матерії. Кожний портрет на папері - неповторний як людина, яку вподібнює згодом хрб паперовості. І душі - паперове лайно, сточене хробаками паперу.

Є люди, що зреклися паперовості - монахи, черниці, ув'язнені досмертно вбивці, бійці УНСО, а ще ..? Не так вже й багато.

Людство створило собі кумира, незважаючи на Святе Письмо. Визнана більшість, будучи свідомими християнами, одночасно є колективним членом Вселенської "Секти ... Паперу". Усі живуть у витвореній ними паперовій реальності: харчуються ментально і фізично теж папером... Паперове щастя є символом Божої благодаті (читай "паперової" - автор). Усі є свідомі та без усвідомлення свого рабства, свого зазомбованого способу існування - поклоніння ідолів ... паперу.

Страшно уявити собі хресний похід проти найчисленішого клану. Це й буде Вселенською Пожежею, пришестям Христа, де згорять усі невірні. То, може, нам потрібні Вселенські пожежники?! Але навіщо? Хіба аби загасити полум'я на непаперових? Але вони не займуться, бо самі є й будуть вогнем - вогнем сумління, правди і свободи!

БОГДАН ПРОЦЬ.

**В наступному номері
читайте твори нашого гостя
зі Львова- Назара Федорака.**

Вечірній дощ застиг, неначе меблі.
Крісла туману боязко ідуть.
І їхня вічна полохлива путь
Минає наші погляди затерплі.

Ми звикли так. Твоя волога сукня
Сто літ як захлинулася слізьми,
І в інтер'єрі мокрих фарб не ми,
Лиш погляди покинуті в майбутнім.

Ми звикли так...Не знайдені картини,
Забуті п'єси, втрачені томи.
Старий туман зустрінемо не ми,
Для нас лише вечірній дощ застигнув.

Львів, 20.06.93.

ВСІМ, ВСІМ, ВСІМ !!!

Хто пише вірші, прозові твори, малює,
тобто створює щось оригінальне й
неповторне...(список можна продовжувати
до безконечності, але, погодьтеся, що ми
вас зможемо переконати). "МУЗА"
запрошує вас до співпраці. Свої творчі
доробки приносьте у деканат гуманітар-
ного факультету (1 корпус, 2 поверх), чи
передавайте авторському колективу.

АВТОРСЬКИЙ КОЛЕКТИВ :

Відповідальний редактор - О.Місяйло

Помічник редактора - Н.Улько

Консультант з питань оформлення
- В. Луцан

Комісія з відбору матеріалу :

- І.Олійник

- М.Чугаєвський

ВІТАЄМО

студентів Академії, викладачів та
співробітників - всіх, хто святкував
свої дні народження в травні. Але
передусім вітаємо самі себе (інакше
хто ж ще це зробить?), адже четверо
з нашого авторського колективу -
Тельці, тобто теж з'явилися на світ у
травні (чи наприкінці квітня, що не
применшує їх цінність).

ЩО БУДЕ І ЩО БУЛО.

З початком нового навчального семестру
студентське життя в Академії
активізувалося.

24 травня Студентська Вітальня
"МОСТ"у СБ УКМА організувала
концерт-зустріч з Ніною Матвієнко та
ансамблем "Київська камерата", після
якого відбувся невеличкий фуршет.
Хотілося б подякувати адміністрації
УКМА за сприяння при підготовці до
концерту, за надану фінансову допомогу.

27 травня відбувся вечір відпочинку, де
студенти мали змогу повеселитися після
першого тижня навчання.

30 травня Студентська Вітальня
проводила зустріч з Володимиром
Голобородьком.

Ймовірно, що 7 червня відбудеться
презентація нової книги Віктора Неборака
(БУ-БА-БУ). Слідкуйте за оголошеннями.

ДЯКУЄМО за ДОПОМОГУ

при підготовці номеру:

Інформаційно-обчислювальному центру
УКМА, Видавничому дому "Академія",
працівникам ксероксу, а також усім, кому
ми докучали зі своїми проблемами.

Також ЦеСУСу - Центральному Союзу
Українського Студентства, який надає
фінансову допомогу програмі "МІСТ".